

BÀI PHÁT BIỂU CỦA DÂN BIỂU CHRIS HAYES TRƯỚC QUỐC HỘI LIÊN BANG ÚC VỀ TÌNH TRẠNG NHÂN QUYỀN TẠI VIỆT NAM.

Nguyễn Quang Duy – lược dịch

Lời giới thiệu: Dân biểu Chris Hayes hiện đang giữ chức vụ Chief Opposition Whip, vai trò của ông là bảo đảm các dân biểu đảng Lao Động phải tuân thủ các chính sách do đảng Lao Động đề ra. Bài này đã được ông đưa ra trước Quốc Hội Liên Bang ngày 1-12-2014, rất mong phát biểu thể hiện phần nào chính sách của đảng Lao Động với Việt Nam.

CHRIS HAYES MP (Chief Opposition Whip) - Ngày Nhân quyền Quốc tế sẽ rơi vào tuần tới, rất thích hợp để chúng ta cùng suy ngẫm đến hàng ngàn người dân vô tội đang bị quấy rối, lạm dụng và bỏ tù chỉ vì tìm cách thực hiện những quyền cơ bản của mình. Tôi đặc biệt quan tâm và muốn phản ánh những diễn biến đang xảy ra tại Việt Nam.

Thường ngày chúng ta thấy các nhà báo, nhà hoạt động trên mạng, các luật sư, các nhà lãnh đạo tôn giáo và người bảo vệ nhân quyền là nạn nhân bị đàn áp dưới một hệ thống tư pháp rời rạc của Việt Nam. Nhiều vụ án xét xử thông qua các tòa án đã bị ảnh hưởng bởi chính trị, thường chỉ lướt qua những bằng chứng và rất ít quyền được biện hộ, trong một số trường hợp bị mất hoàn toàn.

Khi được bầu vào ghế trong Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc vào năm ngoái, đã có nhiều kỳ vọng Việt Nam sẽ có những bước tiến thích hợp nhằm cải thiện hồ sơ nhân quyền, nhưng thay đổi thì lại rất ít. Thực tế được nhiều người nhận định tình hình càng ngày càng trở nên tồi tệ.

Tính đến nay, các tường trình cho thấy Việt Nam đang giam giữ hơn 200 tù nhân chính trị, và hàng trăm người khác đang bị quản thúc tại gia. Những tù nhân lương tâm này phạm tội đấu tranh cho những gì họ tin. Và nhà cầm quyền Việt Nam đã phản ứng bằng cách truy tố một cách vu vơ những hoạt động của họ là: "âm mưu lật đổ chính quyền", "phá rối an ninh quốc gia" và "tuyên truyền chống Nhà nước".

Bao gồm hoạt động của ông Đặng Xuân Diệu, một kỹ sư kiêm nhân viên cộng đồng, năm 2013 đã bị kết án 13 năm tù giam và 5 năm quản thúc tại gia. Ông đã bị kết tội "âm mưu lật đổ chính quyền", theo Điều 79 của Bộ luật hình sự Việt Nam, cho việc ông liên kết với Giáo Hội Công Giáo và vận động cho tự do tôn giáo.

Tương tự, vào hồi đầu năm ngoái hai ông Ngô Hòa và ông Phan Văn Thu cũng đã bị kết án theo Điều này. Ông Ngô đã bị kết án 15 năm tù giam cho các bài viết blog của mình. Trong khi ông Phan đã bị kết án tù chung thân cho nghi ngờ nối kết với một tổ chức gọi là Hội đồng Luật Công Án Bia Sơn.

Nói chung, hình phạt từ 10 năm đến tù chung thân sẽ chỉ phát sinh ở phương Tây cho tội hình sự, như giết người. Rõ ràng, ông Đặng, ông Ngô và ông Phan đã không có những tội như thế. Các nhà hoạt động này nằm trong số hàng trăm người nạn nhân của các bộ luật khắc nghiệt của hệ thống tư pháp đầy nọc độc của Việt Nam.

Gần đây tôi đã gặp gỡ với Cô Elaine Pearson, Giám đốc của Tổ chức theo dõi nhân quyền (Human Rights Watch) tại Úc, cô đã báo động với tôi tỷ lệ bạo hành của cảnh sát Việt Nam đang gia tăng khắp nơi trong nước. Cô thông báo với tôi rằng, từ năm 2011 đến nay, đã có 22 trường hợp được báo là đã đánh đập nặng nề những người bị giam giữ, và thảm kịch là 28 trường hợp tử vong, kết quả trực tiếp từ sự bạo hành của cảnh sát. Trong đó, ông Đinh Đăng Định, ông Nguyễn Hữu Thâu và ông Huỳnh Nghĩa qua đời đầu năm nay. Gia đình của họ đã không được cung cấp bất kỳ lời giải thích từ các cơ quan chức năng. Những tỷ lệ mắc phải thật là tồi tệ, đối với một nước đã ký kết Công ước Liên Hiệp Quốc về Chống Tra tấn và bạo hành, hay đối xử vô nhân đạo hoặc trừng phạt tù nhân.

Tháng trước, tôi đã có cơ hội để nói chuyện với một số nhà lãnh đạo tôn giáo ở Việt Nam, trong đó có Cha Phan Văn Lợi Giáo hội Công giáo La Mã, Hòa thượng Thích Không Tánh Chùa Liên Trì, Mục sư Nguyễn Văn Hùng từ Giáo hội Tin Lành, ông Lê Quang Liêm Phật Giáo Hòa Hảo và ông Hứa Phi Giáo Hội Cao Đài. Thật lạ, Hiến pháp Việt thực sự công nhận "tất cả các công dân có quyền tự do tín ngưỡng và tôn giáo" và rằng "tất cả các tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật". Nhưng, trên thực tế nó là chỉ có trong Hiến Pháp.

Hoạt động tôn giáo ở nước này đang bị nhà cầm quyền theo dõi chặt chẽ, những hạn chế đáng kể được đặt ra cho các tổ chức tôn giáo, đặc biệt là những tổ chức chưa được nhà nước thừa nhận. Chùa Liên Trì là mục tiêu mới nhất của nhà cầm quyền cộng sản trong chiến dịch đàn áp tự do tôn giáo. Một thông báo ban hành vào ngày 18-8 Chùa sẽ bị san bằng để mở đường cho kế hoạch của nhà nước phát triển một khu thương mại béo bở. Chùa Liên Trì đã tồn tại trong hơn nửa thế kỷ, và là một cơ sở tín ngưỡng Phật giáo. Xét rằng Việt Nam đã ký vào Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị năm 1982, như là một phần của cộng đồng quốc tế,

chúng tôi có mọi quyền để hy vọng rằng Việt Nam sẽ tôn trọng nghĩa vụ của mình.

Điều này dẫn đến các cuộc thảo luận hiện đang diễn ra về Quan hệ Đối tác xuyên Thái Bình Dương. Tôi được biết có nhiều quan điểm trái ngược trong cộng đồng có liên quan đến tham vọng của Việt Nam được tham gia Hiệp ước này. Từ năm 1980, Việt Nam đã chuyển đổi từ một nền kinh tế kế hoạch tập trung sang nền kinh tế dựa trên thị trường. Tiếp cận thị trường Hoa Kỳ là quan trọng và là ưu tiên cho Việt Nam. Có thể hiểu, Việt Nam cũng có tham vọng TPP sẽ giúp tự do thương mại trên toàn khu vực châu Á-Thái Bình Dương, và sẽ mở ra cơ hội kinh doanh đáng kể trong tương lai. Tuy nhiên, do những hạn chế hiện hành về quyền lao động tại Việt Nam, và đây là một vấn đề quan trọng cần phải được giải quyết trong suốt cuộc đàm phán TPP hiện nay.

Ở Việt Nam, người lao động không được tham gia công đoàn tự do. Họ chỉ có thể tổ chức thông qua các đoàn thể chịu sự kiểm soát của đảng Cộng sản. Những công nhân cố gắng tổ chức bên ngoài cơ cấu nhà nước đã bị xử phạt, truy tố và bỏ tù. Những gì đã xảy ra trong trường hợp của cô Đỗ Thị Minh Hạnh, ông Đoàn Huy Chương và Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, những người bị kết án từ bảy đến chín năm tù giam vì họ đã giúp những người lao động đấu tranh đòi tăng lương trong một vụ tranh chấp công nghiệp. Luật lao động thích hợp và có hiệu lực là cần thiết; luật lao động phải có và phải được thực thi là một điều kiện để Việt Nam gia nhập TPP.

Tôi thực sự tin rằng Việt Nam có một tiềm năng phi thường để đóng một vai trò quan trọng trong các vấn đề thế giới và có sự tham gia nhiều hơn trong Liên Hiệp Quốc, cùng lúc thúc đẩy phát triển kinh tế thông qua các cơ hội tăng cường về thương mại. Tuy nhiên, tham vọng của Việt Nam trong vấn đề này sẽ phụ thuộc vào nỗ lực thực hiện các cải cách cần thiết để cải thiện quyền lao động, để đáp ứng các nghĩa vụ quốc tế của mình.

Cụ thể, nếu Việt Nam muốn gia nhập vào TPP, nhà cầm quyền Việt Nam phải ngừng đàn áp công đoàn tự do, phải bảo đảm thực thi quyền lao động bao gồm các quyền tổ chức lao động, bảo vệ các điều kiện làm việc và bảo vệ quyền lợi của người lao động. Trừ khi Việt Nam thực sự tiến bộ và thực hiện được các lĩnh vực này, chúng ta cần cảnh giác đòi hỏi Việt Nam phải thực hiện theo yêu cầu của TPP. Như tôi đã nói, Việt Nam có tiềm năng rất lớn; nhưng đã bị cản trở bởi thành tích vi phạm nhân quyền của nhà cầm quyền nước này. Từ quan điểm đó, Việt Nam hiện tại đang ở một điểm mấu chốt, Việt Nam có thể tiếp tục con đường đầy nghi ngại, hoặc có thể thay đổi để xác định lại tương lai của mình và tự hào được đứng chung

với các thành viên trong cộng đồng quốc tế, công nhận các quyền con người và phẩm giá của con người.

Vào ngày Quốc Tế Nhân Quyền này, chúng ta cần khẳng định quan điểm không ai có thể tước đoạt các quyền cơ bản của con người, và trách nhiệm của chúng ta phải chuyển tiếng nói của những người không được nói cho mọi người cùng biết.

Nguyễn Văn Anh Ngữ đính kèm

www.vietnamvanhien.net

CHRIS HAYES MP – Grievance Debate – 1 December 2014

Mr HAYES (Fowler—Chief Opposition Whip) (18:24): As International Human Rights Day falls next week, it is appropriate for us to think about the many thousands of innocent people that are being harassed, abused and imprisoned for seeking to exercise nothing other than their basic human rights. Given my particular interest, I would particularly like to reflect on developments occurring currently in Vietnam.

Far too often do we see journalists, cyber activists, lawyers, religious leaders and human rights defenders fall victim to Vietnam's repressive measures and partial judicial system. Many cases heard through the courts appear to be politically influenced, often involving a cursory examination of evidence and allowing for little or, in some cases, no defence at all. While there has been a general expectation that Vietnam would take appropriate steps to improve its human rights record since its election to a seat on the UN Human Rights Council last year, little appears to have changed. In fact, many consider the situation is worsening.

As of May this year, it is reported that Vietnam is holding more than 200 political prisoners in custody, with hundreds more under house arrest. These prisoners of conscience have committed no crimes other than standing up for what they believe. However, the Vietnamese government has responded by prosecuting activists with such trumped up charges as: 'attempting to overthrow the government', 'disrupting national security' and 'conducting propaganda against the State'.

These include activists like Mr Dang Xuan Dieu, an engineer and community worker, who was sentenced to 13 years imprisonment with a further five years under house arrest in 2013. He was convicted of 'attempting to overthrow the government', under Article 79 of the Vietnamese Penal Code, for his affiliation with the Catholic Church and his advocacy for freedom of religion. Similarly, Mr Ngo Hoa and Mr Phan Van Thu were also convicted under this Article, with an additional charge of subversion early last year. Mr Ngo was sentenced to 15 years imprisonment for his blog posts in support of imprisoned activists, while Mr Phan was sentenced to life imprisonment for his suspected connection with an organisation called the Council for the Laws and Public Affairs of Bia Son.

Generally, penalties ranging from 10 years to life imprisonment would only arise in the west for capital offences, such as murder. Clearly, Mr Dang, Mr Ngo and Mr Phan have committed nothing of the like. These activists are amongst hundreds of others who have fallen victims to Vietnam's harsh laws and tainted judicial system.

I recently met with Elaine Pearson, Director of Human Rights Watch in Australia, who raised with me the alarming rate of police brutality occurring throughout Vietnam. She informs me that, from 2011 to the present, there has been 22 reported cases of severe beatings of people in custody and, tragically, another 28 cases where deaths have resulted directly from police brutality. Amongst them, Mr Dinh Dang Dinh, Mr Nguyen Huu Thau and Mr Huynh Nghia died earlier this year. Their families have not been offered any explanation from the authorities. These incidences are deplorable, especially for a country that is a signatory to the UN Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment.

Last month, I had the opportunity to speak with a number of religious leaders in Vietnam, including Father Phan Van Loi from the Roman Catholic Church, Venerable Thich Khong Tanh from Lien Tri Pagoda, Pastor Nguyen Van Hung from the Protestant Church, Mr Le Quang Liem from the Hoa Hao temple and Mr Hua Pho from the Cao Dai Pagoda. Interestingly, the Vietnamese Constitution actually provides that 'all citizens shall enjoy freedom of belief and religion' and that 'all religions are equal before the law'. However, in practice it is anything but that. Religious activity in the country is closely monitored by the government, and significant restrictions are placed on religious organisations, particularly those that have not been sanctioned by the State. The Lien Tri Pagoda has been the latest target of the government's campaign to suppress freedom of religion. This Pagoda was issued with a notice on 18 August to close their premises to make way for the government's plan for a lucrative commercial development. The Lien Tri Pagoda has been in existence for more than half a century, and it is a place of hope and worship for the monks and members of the Buddhist faith. Given that Vietnam signed onto the International Covenant on Civil and Political Rights in 1982, as part of the international community we have every right to expect that Vietnam will honour its obligations.

This brings me to the current discussions taking place about the Trans-Pacific Partnership. I know that there are mixed views in the community regarding Vietnam's ambition to be part of this agreement. Given Vietnam's track record, I understand it is hard not to be critical of Vietnam's interest in this matter. Since 1980, Vietnam has been transitioning from a centrally planned economy to a market-based economy. Access to the US markets has been very important and a priority for Vietnam. Understandably, Vietnam also holds real ambitions that the TPP will provide for greater trade liberalisation throughout the Asia-Pacific region, and that it will open up significant trading opportunities into the future. However, given the current restrictions on labour rights in Vietnam, this is a critical issue that needs to be addressed throughout current TPP negotiations.

In Vietnam, workers are not entitled to join a free trade union. They can only organise through unions which are subject to the control of the Communist Party. Workers who have attempted to organise outside the government-sanctioned structure have been prosecuted and jailed. This is precisely what occurred in the case of Mr Do Thi Minh Hanh, Mr Doan Huy Chuong and Mr Nguyen Hoang Quoc Hung, who were sentenced to between seven and nine years of imprisonment for helping low-paid workers in a particular industrial dispute. The issue of appropriate and enforceable labour laws is essential; laws must be not only made but also enforceable, and that should obviously be a condition of the TPP.

I genuinely believe that Vietnam has an extraordinary potential to play a significant role in world affairs and have a greater involvement in the UN, while advancing its own economic development through enhanced trade opportunities. However, Vietnam's ambition in this regard will depend on its genuine efforts to implement the necessary reforms to improve its labour rights record, in order to meet its international obligations. Specifically, if Vietnam wants to access the TPP, it must stop its suppression of non-government-controlled trade unions, and ensure enforceable labour laws covering the rights of organised labour, while safeguarding working conditions and protecting workers' rights. Unless real and tangible progress is made in these areas, we have every right to be wary of Vietnam's intention to comply with the requirements of the TPP. As I have said, Vietnam has great potential; however, its realisation is being hampered by the country's poor human rights record. From my perspective, Vietnam is now at a tipping point. It can either continue along a dubious course, or it can move to redefine its future and proudly stand with members of the international community, recognising the human rights and the dignity of its people.

Nevertheless, on this International Human Rights Day we should reaffirm the view that no-one deserves to be deprived of their basic human rights, and we should remember that it is our responsibility to be the voice of those who are not being heard.